

Arrest

nr. 243 706 van 5 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59 - 61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 10 april 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 15 februari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 augustus 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op

11 september 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvankelijk verklaard. Verzoeker werd gehoord op 5 december 2019.

1.3. Op 24 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Beirut, Libanon, waar u van uw geboorte tot 15 augustus 2016 in uw ouderlijk huis in Al-Msaithbih woonde. Van 15 augustus tot 28 oktober 2016 verbleef u bij uw vriend H.(...) in Al-Dahye te Beirut. U heeft 'banking & finance' gestudeerd aan de universiteit, maar zette uw studies na drie semesters stop. Nadien werkte u voor een telefoonzaak en vervolgens voor de haven van Beirut, waar u werkte tot augustus 2016.

Toen u 12 à 13 jaar oud was kreeg u het besef dat u op mannen viel en dat u homoseksueel bent. U groeide echter op in een moslimmilieu waarin homoseksualiteit absoluut niet aanvaard wordt, waardoor u uw homoseksualiteit ook niet durfde te uiten en u dit zelfs voor uw familie verborgen hield. In 2014 leerde u een zekere H.(...) S.(...) kennen en na een tijdje begonnen jullie met elkaar te praten over hoe jullie tegenover homoseksualiteit stonden. H.(...) stond positief tegenover homoseksualiteit, waardoor u na verloop van tijd tegen hem durfde toegeven dat u homoseksueel bent. H.(...) bleek eveneens homoseksueel te zijn, waarna jullie verliefd op elkaar werden en u vervolgens vanaf eind 2014 ook een relatie met hem bent aangegaan. Er was niemand op de hoogte van jullie relatie en als uw familie op weekend ging naar de bergen in het zuiden (Al-Janub), dan nodigde u H.(...) uit om bij u thuis te komen. Omdat uw familie op 15 augustus 2016 naar Al-Janub was vertrokken en zij daar ook gingen overnachten, was H.(...) bij u thuis gekomen nadat uw familie vertrokken was. Jullie waren zich thuis aan het amuseren en uiteindelijk waren jullie in uw slaapkamer beland. Op een gegeven moment kwam uw vader echter uw kamer binnen en had hij jullie betrapt, blijkbaar waren zij teruggekeerd en had uw vader iets gehoord op uw kamer. Toen hij jullie betrapte was hij over zijn toeren en begon hij te roepen en u uit te schelden. Vervolgens liep hij naar de keuken, waar hij een mes wou halen om u te doden. Uw moeder hield uw vader echter tegen, waarop u samen met H.(...) kon ontkomen. Jullie vluchtten allebei naar Al-Dahye, waar H.(...) woonde en waar u bij uw vriend H.(...) ging onderduiken. Na het incident wou H.(...) niets meer van u horen uit schrik dat zijn familie zijn homoseksualiteit zo zou ontdekken. De dag na het incident besloot u uw oom A.(...) te contacteren, in de hoop dat hij u kon helpen. Hij was echter ook kwaad en dreigde ermee u te vermoorden als hij u zou tegenkomen. Vanaf dat moment besepte u dat u niet meer in contact mocht komen met uw familie en besloot u uw vertrek uit Libanon voor te bereiden. U had uw nicht N.(...), die hier in België verblijft, gecontacteerd en kon vervolgens ook een Frans Schengenvisum bekomen.

*Op 28 oktober 2016 verliet u Libanon en reisde u met het vliegtuig vanuit Beirut, via een transitstop in Griekenland, naar Frankrijk. Van daar reisde u met uw neef H.(...) verder naar België, waar u op 29 oktober 2016 aankwam. U heeft verschillende familieleden, met name twee ooms, een tante en verschillende neven en nichten, die in België wonen en u besloot na uw aankomst in België ook bij hen te verblijven. Op 15 februari 2017 werd u aangehouden en overgebracht naar het transitcentrum Caricole omdat u niet beschikte over geldige verblijfsdocumenten. Op 22 februari 2017 besloot u uiteindelijk een **eerste verzoek om internationale bescherming** in te dienen. In het kader van de Dublin-procedure werd Frankrijk bevoegd bevonden voor het behandelen van uw verzoek om internationale bescherming.*

*U werd door de Belgische autoriteiten op 10 april 2017 in de ochtend overgebracht naar Frankrijk, maar keerde dezelfde dag nog terug naar België. Na uw terugkeer uit Frankrijk verbleef u andermaal bij uw familie in Waterloo. U verbleef illegaal in België en diende op 15 februari 2019 uiteindelijk een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U had zo lang gewacht alvorens uw tweede verzoek in te dienen om zo uw vingerafdrukken van Frankrijk te annuleren en niet opnieuw teruggestuurd te worden naar Frankrijk. U beroept zich nog steeds op dezelfde asielmotieven. Op 11 september 2019 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard.*

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en enkele schriftelijke getuigenissen van uw familie in België. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: uw paspoort, een werkattest, een attest van de universiteit, een certificaat van uw secundair onderwijs, mails van de organisatie Merhaba en Rainbow House, WhatsApp-berichten van in België en een rapport met betrekking tot homoseksualiteit in Libanon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst blijkt uit uw gedrag na uw vertrek uit Libanon allerminst een nood aan internationale bescherming. U verliet Libanon namelijk op 28 oktober 2016 en reisde met een Frans Schengenvisum, dat geldig was tot 20 januari 2017, meteen naar België. Hoewel u sinds 29 oktober 2016 in België verbleef, besloot u pas op 22 februari 2017, vier maanden na uw aankomst, een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarenboven was u op 15 februari 2017 reeds aangehouden wegens illegaal verblijf en was u in een gesloten centrum geplaatst met het oog op een repatriëring naar Libanon. Als reden voor uw laattijdig verzoek geeft u aan dat uw neven u hadden gezegd dat u zes maanden moest wachten vooraleer u een verzoek om internationale bescherming mocht indienen (CGVS, p. 9). Dit is echter geenszins een afdoende reden voor uw laattijdig verzoek. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd er bovendien geen beslissing ten gronde genomen, maar werd u in het kader van de Dublin-procedure op 10 april 2017 overgebracht naar Frankrijk. U keerde dezelfde dag nog terug naar uw familie in België, waar u vervolgens gedurende een periode van bijna twee jaar illegaal verbleef alvorens op 15 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 10). Dat u na uw eerste laattijdig verzoek nog eens bijna twee jaar wachtte alvorens een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen valt moeilijk te vereenzelvigen met de ernst van de door u voorgehouden vrees. Als reden voor uw laattijdig verzoek haalt u aan dat u op deze manier uw vingerafdrukken in Frankrijk wou laten annuleren om zo niet naar Frankrijk teruggestuurd te worden (CGVS, p. 10). Deze uitleg kan echter allerminst een verschoning vormen voor uw laattijdig verzoek. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in België had u zich reeds veel eerder tot de bevoegde asielinstanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming dacht nodig te hebben. U haalt bovendien zelf aan dat u niet naar Libanon kan terugkeren omdat u vreest dat uw familie u daar zal vermoorden omwille van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 11-21). Dat u in dat opzicht voor 15 februari 2019 niet eens een serieus verzoek om internationale bescherming overwoog is niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweert u dat u homoseksueel bent en u omwille van uw homoseksualiteit in Libanon problemen hebt gekregen met uw familie (CGVS, p. 11-21). Het CGVS dient echter vast te stellen dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de door u voorgehouden seksuele geaardheid. Vooreerst kan er met betrekking tot uw homoseksualiteit een grote discrepantie vastgesteld worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat u op 15-jarige leeftijd uw seksuele geaardheid ontdekte (zie Vragenlijst CGVS, dd. 22 februari 2017, vraag 3.5), beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw homoseksualiteit op 12 à 13-jarige leeftijd ontdekte (CGVS, p. 11). Hiernaast dient ook vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de homoseksuele relaties die u gehad zou hebben. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelinge zaken) dat u in 2007 uw eerste homoseksuele relatie had

met een man genaamd H.(...) H.(...), maar dit louter een relatie was die draaide om geslachtsgemeenschap, en u begin 2016 verliefd werd op een man genaamd H.(...) S.(...) (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u daarentegen echter dat u van eind 2014 tot augustus 2016 een relatie had met H.(...) S.(...) en dit uw eerste (homoseksuele) relatie was. Geconfronteerd met uw verklaring reeds in 2007 uw eerste homoseksuele relatie gehad te hebben, beweert u hiermee bedoeld te hebben dat u zich toen inbeelde dat u een relatie had met iemand. Gevraagd naar de naam van de persoon met wie u een relatie inbeelde, geeft u aan dat het ging om iemand genaamd R.(...) en maakt u zelf geen melding van H.(...) H.(...) (CGVS, p. 13-14). De verklaringen die u na bovenstaande confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over wanneer u zich bewust geworden was van uw seksuele geaardheid en over de homoseksuele relaties die u reeds gehad heeft. Dat u daar niet in slaagt, doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden seksuele geaardheid.

Hiernaast is uw kennis over de situatie van homoseksuelen in Libanon ook allesbehalve toereikend. Vooreerst is het opvallend dat u niet met zekerheid kan zeggen of homoseksualiteit verboden is in Libanon en u niet exact weet wat er in de Libanese wet geschreven staat over homoseksualiteit, zo u denkt u dat homoseksualiteit verboden is en er een straf van één jaar op staat (CGVS, p. 20). Sinds uw bewustwording van uw seksuele geaardheid zou u nog meer dan tien jaar in Libanon verbleven hebben, in dat opzicht kan redelijkerwijze verwacht worden dat u, als geschoolde persoon die zelfs enkele semesters aan de universiteit heeft gestudeerd, beter op de hoogte zou zijn van de situatie van homoseksuelen in Libanon en het wettelijk kader dat hieromtrent zou bestaan. Daarenboven is het ook eigenaardig dat u niet op de hoogte bent van enige ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Beirut. Hoewel u aanhaalt dat u uw homoseksualiteit niet publiekelijk uitte en u schrik had om naar dergelijke plaatsen te vragen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u minstens weet heeft van het bestaan van enkele plaatsen of u hier toch minstens onderzoek naar gedaan zou hebben (CGVS, p. 15-16). Gelet op bovenstaande bevindingen kan er ernstig getwijfeld worden aan de door u voorgehouden seksuele geaardheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Er dient immers te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen de verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS immers dat u begin 2016 verliefd werd op een man genaamd H.(...) S.(...) en u daarvoor, in 2007, reeds een eerste homoseksuele relatie had gehad (zie Vragenlijst CGVS, dd. 22 februari 2017, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat uw eerste homoseksuele relatie met H.(...) S.(...) was en u van eind 2014 tot augustus 2016 een relatie met hem had (CGVS, p. 13-14). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid beweert u dat dit niet klopt, u gezegd had dat u van 2014 tot 2016 een relatie met H.(...) had en dit uw enige relatie was (CGVS, p. 14). Deze uitleg kan echter allerminst overtuigen. Het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat de interviewer van dienst zou noteren dat u begin 2016 verliefd werd op H.(...) S.(...) indien u dit niet daadwerkelijk gezegd zou hebben. Uw relatie met H.(...) maakt de kern uit van uw asielrelaas, dat u hier dergelijke tegenstrijdige verklaringen over aflegt is wel heel frappant. Daarnaast is het ook bijzonder opvallend dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat u door uw broer M.(...) betrappt werd toen u de liefde aan het bedrijven was met H.(...) en uw broer uw vader hier telefonisch over had ingelicht (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat u door uw vader betrappt werd en uw broer M.(...) op dat moment niet thuis was. Hiermee geconfronteerd ontkent u eerst gezegd te hebben dat u door uw broer werd betrappt om vervolgens aan te geven dat u dit misschien gezegd had omdat u gestresseerd was (CGVS, p. 16-18). Het dient geen betoog dat deze uitleg niet kan overtuigen. Voorts legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de reactie van uw vader. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS beweerde dat uw vader u fysiek mishandeld had nadat u betrappt werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), blijkt doorheen uw verklaringen op het CGVS geenszins dat uw vader u fysiek mishandeld had en hij u hoogstens geduwd had (CGVS, p. 18). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u van 15 augustus 2016, de dag van het incident, tot aan uw vertrek uit Libanon op 28 oktober 2016 niets meer hoorde van uw familie (CGVS, p. 18-21). Het dient geen betoog dat indien uw vader u daadwerkelijk had willen doden of iets anders had willen aandoen,

zoals u tracht voor te houden, hij na 15 augustus 2016 hier nog meer dan drie maanden de tijd toe had. Het is dan ook merkwaardig dat er in de door u geschetste context, waarbij u aangeeft dat uw vader u zou willen doden omwille van uw homoseksualiteit, verder niets concreet ten aanzien van u gebeurd zou zijn. Dat uw familie ondanks de door u voorgehouden vrees geen pogingen meer ondernomen heeft om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees voor uw familie en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden vrees voor uw familie in Libanon. U brengt verder geen andere elementen aan die wijzen op een persoonlijke vrees voor vervolging en evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Zelfs indien de door u voorgehouden seksuele geaardheid onbetwistbaar vast zou staan, hetgeen in casu niet het geval is, dan nog dient het CGVS vast te stellen dat u louter omwille van uw seksuele geaardheid in Libanon niet zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen. Hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe rust op homoseksualiteit is er in Libanon beduidend minder discriminatie ten aanzien van homoseksuelen dan in de rest van de Arabische wereld. In het laatste decennium is, met de komst van openlijk homoseksuele clubs en bars en de oprichting van de eerste vereniging voor de bescherming en promotie van LGBT-rechten in het Midden-Oosten, 'Helem' in Beiroet, een belangrijke LGBT-gemeenschap opgedoken in Libanon. Sindsdien zijn er meerdere organisaties opgericht die diensten leveren aan/en pleiten voor LGBT-mensen. De organisaties hebben verschillende opdrachten en aandachtsgebieden, waaronder juridische vertegenwoordiging, seksuele en reproductieve gezondheid en diensten voor gemarginaliseerde groepen inclusief LGBT-vluchtelingen. Voorbeelden van organisaties zijn onder meer: Libanese Medical Association for Sexual Health (LebMASH), Legal Agenda, Marsa Sexual Health Centre, en MOSAIC. Ook op juridisch vlak heeft Libanon de laatste jaren enorme stappen vooruit gezet. Sinds 2013 wordt homoseksualiteit niet meer gezien als een ziekte.

Daarnaast zijn er sinds 2009 vier progressieve vonnissen van de Libanese lagere rechtbanken die verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534. In 2018 heeft de hoogste rechter van het land in een arrest geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en dat het een grondrecht is van ieder mens om een vrijwillige, seksuele relatie aan te gaan. Ook binnen de politiek zijn er positieve signalen op te vangen. Tijdens de recente parlementsverkiezingen in Libanon hebben verschillende prominente kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534. Uit de informatie blijkt bijgevolg niet dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot deze groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de elementen die u aanbrengt, niet concreet of omstandig zijn zodat hieruit het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet kan worden afgeleid.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de getuigenissen van uw Belgische familieleden dient opgemerkt te worden dat dit louter aantoonde dat uw familieleden dergelijke verklaringen hebben afgelegd, maar dit geenszins de geloofwaardigheid en/of waarachtigheid van deze verklaringen aantoonde. De verklaringen van uw familieleden kunnen dan ook geenszins gezien worden als bewijs voor uw voorgehouden seksuele geaardheid en de door u aangehaalde problemen met uw familie in Libanon. Dezelfde vaststelling kan gemaakt worden voor het mailverkeer dat u voorlegt tussen u en de organisaties Merhaba en Rainbow House, eveneens tonen deze mails enkel aan dat u ze verstuurd heeft maar vormen zij geen bewijs voor de geloofwaardigheid van de erin vervatte inhoud. Hoewel u reeds sinds eind oktober 2016 in België verblijft, is het opmerkelijk dat u deze organisaties klaarblijkelijk pas vanaf 22 november 2019 gecontacteerd heeft. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het gegeven dat u reeds op 12 november 2019 uitgenodigd werd voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dat u bovenstaande organisaties pas contacteerde nadat u uitgenodigd was voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet ernstig vermoeden dat u deze organisaties uit opportunisme heeft gecontacteerd met oog op het kunnen voorleggen van deze mails tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Evenzeer komen de door u voorgelegde WhatsApp-berichten opportunistisch over. Daarenboven kunnen dergelijke berichten

makkelijk geënceneerd worden en tonen deze niet aan van waar of met welke intenties ze verstuurd werden.

Voors doet het door u voorgelegde rapport betreffende homoseksualiteit in Libanon geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Een loutere verwijzing naar de door u voorgehouden seksuele geaardheid is onvoldoende om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U dient in casu aan te tonen dat u een persoonlijke vervolging dient te vrezen, iets waar u zoals hierboven reeds gesteld werd niet in slaagde.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst, studies en werkzaamheden aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.*

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds,

maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat betreft de laattijdigheid van zijn verzoek, blijft verzoeker bij zijn eerdere verklaringen. Gezien zijn hevige psychologische problemen en stress ten gevolge van de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden en ten gevolge van zijn verblijf in Caricole en zijn overdracht naar Frankrijk, heeft verzoeker blindelings de raad opgevolgd van familie en kennissen. Verzoeker heeft zelf absoluut geen weet van de procedures en de wetgeving omtrent het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Dit is en blijft dan ook de reden waarom verzoeker heeft gewacht met het indienen van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar het door hem voorgelegde rapport van de organisatie Merhaba.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd omtrent het ogenblik waarop hij zich bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid, meent verzoeker dat de vastgestelde discrepantie tussen 15-jarige leeftijd en 12 à 13-jarige leeftijd geenszins kan leiden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn seksuele geaardheid. Verzoeker voert aan dat het een vaststaand feit is dat het ontdekken van homoseksualiteit niet iets is wat gebeurt van vandaag op morgen maar meestal een lang proces is, zoals ook wordt bevestigd in het artikel van Sofie VANLOMMEL, *'Born this way': homo van in de baarmoeder of toch niet?*, De Morgen, 3 november 2015 (stuk 7). Verschillende filosofen, zoals Andreas De Block en Pieter Adriaens, zijn van mening dat er geen zekerheid is dat onze seksuele oriëntatie is aangeboren. Ook de geneticus Jean-Jacques Cassiman, geciteerd in voornoemd artikel, bevestigt dat de seksuele oriëntatie zeer complex en 'vloeibaar' is. Verzoeker stelt dat hij op de leeftijd van 12 à 13 jaar in een ontdekkingsfase zat, maar nu hij op die periode terugkijkt wist hij eigenlijk toen al dat hij homoseksueel is. Dit bevestigde hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij liet optekenen: *"Toen kwam ik tot het besef dat ik homoseksueel was, maar ik durfde het absoluut niet te uiten. Zelfs niet aan mijn vrienden."* Het is dan ook niet ondenkbaar dat het voor verzoeker onmogelijk is om een bepaalde leeftijd te plaatsen op het moment dat hij zijn seksuele geaardheid ontdekt heeft. Dit is immers geen momentopname maar een fase. Bijgevolg acht verzoeker het dan ook manifest foutief dat zijn seksuele geaardheid om die reden in twijfel wordt getrokken.

Verzoeker erkent voorts dat hij zich niet correct heeft uitgedrukt in verband met zijn homoseksuele relaties, doch wijst erop dat hij dit heeft proberen recht te zetten tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij bevestigde dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad vertelde dat hij zijn eerste relatie reeds had op 17-jarige leeftijd, doch duidelijk uitlegde dat het enkel om een ingebeelde relatie ging en dat zijn eerste 'echte' relatie, zijnde wederzijds, met H.S. was. Het is duidelijk dat het hier om een misverstand gaat en dat verzoeker in zijn hoofd reeds eerder relaties heeft gehad met mannen maar dit nooit wederzijds was. Voor hem waren de gevoelens voor mannen er dus al eerder en beschouwde hij dit als een relatie. Verzoeker ervoer dit naar eigen zeggen als zijnde zijn eerste 'relatie', zijnde de eerste uitingen die hij in gedachten gaf aan deze seksuele geaardheid.

Daarnaast acht verzoeker het geenszins ongeloofwaardig, noch verbazend dat hij niet op de hoogte is van enige ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in Beiroet aangezien zijn familie zeer gelovig en conservatief is en hij dan ook opgegroeid is in een heel conservatieve omgeving. Het is voor zijn familie een werkelijke schande om homoseksueel te zijn en dit hoort niet. Verzoeker heeft dus nooit opzoekingen durven doen naar mogelijke ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen omdat de angst dat zijn omgeving dit zou ontdekken zo groot was. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat zijn vader een aanhanger is van Hezbollah, een conservatieve strekking die zeer afkeurend staat ten aanzien van LGBTI en stelt dat daarom het risico op een eremoord omwille van zijn seksuele oriëntatie reëel en actueel is.

Omtrent de twijfels die werden geuit in de bestreden beslissing inzake zijn seksuele geaardheid, merkt verzoeker nog op dat hij een heel moeilijke fase doormaakt momenteel. Hij volgt daarom een intensief begeleidingstraject bij de organisatie Merhaba, waar hij wordt opgevolgd door mevrouw S.M., projectcoördinatrice alsook hulpverleenster van de organisatie (stuk 8). Zij bevestigt dat hij kampt met een bijzonder laag zelfbeeld en worstelt met zijn geaardheid. Deze coördinatrice heeft tevens in een recentere getuigenis geattesteerd dat verzoeker inderdaad gewacht heeft met het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dat deze organisatie vaker deze ervaring heeft met asielzoekers (stuk 22). Zij krijgen foutieve informatie, hebben angst om geweigerd te worden en zijn bijzonder gevoelig voor mythes over hetgeen gedaan of gezegd moet worden om bescherming te krijgen. Tevens bevestigt de coördinatrice dat verzoeker zijn homoseksuele gevoelens jarenlang heeft onderdrukt en heeft geprobeerd om deze verborgen te houden, waardoor hij er bleef over fantaseren en

pas op latere leeftijd een relatie begon. Dit bevestigt opnieuw verzoekers verklaringen omtrent de ingebeelde relaties waardoor er een misverstand is ontstaan. Ook heeft verzoeker contact gezocht met Rainbow House (stuk 9).

Ook wijst verzoeker op een nieuw element dat hij nog niet kenbaar kon maken gedurende het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker is namelijk sinds begin januari in een relatie met meneer S.F., die een getuigenis heeft neergeschreven waarin geattesteerd wordt dat zij effectief een relatie hebben, dat ze elkaar elke dag horen en dat ze elkaar reeds verschillende keren hebben gezien (stuk 21). Ook dit element is een bijkomend bewijs dat verzoeker zijn seksuele geaardheid kan staven. Verzoeker betoogt: *“Dit is een zeer belangrijk nieuw element dat aantoont dat de beoordeling van het CGVS volgens dewelke het niet geloofwaardig zou zijn dat verzoeker homoseksueel is, totaal verkeerd is en dat dit nieuwe aspect bijdraagt tot zijn geloofwaardigheid;*

Bijgevolg moet op zijn minst de bestreden beslissing worden vernietigd indien de Raad dit noodzakelijk acht opdat het CGVS verzoeker opnieuw zou horen omtrent dit nieuwe element en om te beoordelen op welke manier de geloofwaardigheid van verzoeker kan worden hersteld door deze relatie die nieuw is in zijn leven.”

Wat betreft het motief van de bestreden beslissing dat de ernst van zijn vrees voor zijn familie wordt gerelativeerd en ondermijnd doordat zijn familie geen pogingen meer heeft ondernomen om hem terug te vinden of om bedreigingen te uiten aan zijn adres, voert verzoeker aan dat hij toch nog steeds een actueel risico loopt bij terugkeer omdat zijn familie hem dreigt fysiek geweld aan te doen en zelfs een eremoord te ondernemen gezien de ‘schande’ die hij zijn familie zagezegd zou hebben aangedaan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie van de LGBTI-gemeenschap in Libanon. Verzoeker is van oordeel dat er nog steeds een enorme discriminatie heerst tegenover LGBTI-personen in Libanon en dat dit er nog steeds een groot taboe is. Dit wordt volgens verzoeker gestaafd door het feit dat krachtens artikel 534 van het Strafwetboek iedereen die geslachtsgemeenschap heeft tegen de natuur in wordt gestraft met een gevangenisstraf van maximum één jaar. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten betreffende LGBTI-rechten, betekent dit geenszins dat LGBTI-mensen vrij hun seksuele oriëntatie kunnen uiten. Verzoeker benadrukt nogmaals dat homoseksualiteit een groot taboe is in Libanon. Zijn nicht, mevrouw N.T., getuigt dat homoseksualiteit allesbehalve aanvaard is (stuk 2). Wanneer men ontdekt dat iemand homoseksueel is, wordt deze volledig verstoten in de gemeenschap. Ook de andere familieleden van verzoeker bevestigen dat hij homoseksueel is (stuk 3). Verzoeker wijst er voorts op dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er vier progressieve vonnissen zijn geweest sinds 2009, terwijl Human Rights Watch vaststelt dat er vier progressieve vonnissen zijn geweest sinds 2007 (Human Rights Watch, *Annual report on the human rights situation in 2019 : Lebanon*, 14 januari 2020, stuk 4). Dit betekent dat op dertien jaar tijd er slechts vier positieve vonnissen zijn geweest die niet hebben geleid tot een veroordeling, aldus verzoeker. Verder meldt Human Rights Watch in hetzelfde artikel dat deelnemers aan de conferentie over LGBTI geen toegang meer kregen tot het grondgebied. Bovendien poogden de Algemene Veiligheidsdiensten deze conferentie stop te zetten. In het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport van Proud Lebanon wordt duidelijk gesteld dat artikel 534 van het Strafwetboek nog steeds gebruikt wordt door de veiligheidsdiensten en dat deze kleine progressieve verandering in de rechtspraak nog geen verandering heeft gebracht in de praktijk, aldus verzoeker, die stelt dat het rapport, waaruit hij een passage citeert, dan ook melding maakt van verschillende situaties die de bevindingen van verwerende partij resoluut weerleggen. Onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, voert verzoeker nog aan dat de LGBTI-gemeenschap in Libanon dagelijks wordt geconfronteerd met discriminatie op verschillende vlakken, zowel op overheidsniveau als door de maatschappij. Vooral de politie intimideert en misbruikt LGBTI-mensen. Er wordt melding gemaakt van politiegeweld tegenover homoseksuelen en vervolgingen, ook al zijn er ondertussen progressieve vonnissen gevelde. Mensen durven discriminatie en misbruik bovendien niet te melden aangezien ze vrezen dat dit een averechts effect zal hebben. De overheid biedt geen bescherming. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen manifest tekort schiet aan haar motiveringsplicht door enkel te verwijzen naar vier progressieve vonnissen zonder een uitvoerig onderzoek te voeren aan de hand van recente rapporten, die duidelijk melding maken van een situatie van extreme discriminatie en vervolgingen ten opzichte van de LGBTI-gemeenschap in Libanon.

Tot slot gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing heeft

nagelaten rekening te houden met de recente protesten in Libanon, en vooral in Beiroet. De staatsveiligheidsdiensten gebruiken buitensporig geweld tegen demonstranten en gebruiken onder andere rubberen kogels, traangas en waterkanonnen. Ook werden vele demonstranten, onder wie minderjarigen, gearresteerd en mishandeld in detentie. Enkele vrouwen werden bedreigd verkracht te worden. Bovendien slaagden de staatsveiligheidsdiensten er niet in de demonstranten te beschermen tegen gewelddadige tegen-demonstranten. Op 18 en 19 januari 2020 geraakten maar liefst 409 demonstranten gewond. Verzoeker meent dat het in deze context van geweld en protesten ten eerste te vrezen is dat dit ook een negatief effect zal hebben op de mogelijkheid voor LGBTQ zoals hijzelf om een daadwerkelijke bescherming te krijgen gezien de politie en staatsveiligheid andere zorgen en prioriteiten hebben. Ook merkt verzoeker op dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar Palestijnse kampen en het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwah in Libanon *in casu* totaal niet relevant is. Verzoeker heeft nooit naar dit kamp verwezen, noch is hij daar ooit geweest, noch is hij afkomstig uit die regio. Bovendien heeft hij de Libanese nationaliteit en is het volstrekt onbegrijpelijk waarom het Commissariaat-generaal naar vluchtelingenkampen in Libanon verwijst. Aldus schendt verwerende partij naar mening van verzoeker niet alleen de materiële motiveringsplicht maar ook de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een e-mail van verzoekers nicht, N.T., dd. 27 december 2019 aan verzoekers advocaat en kopie van haar Belgische identiteitskaart, getuigenissen van vijf familieleden van verzoeker en hun Belgische identiteitskaarten, het *“World Report 2020 – Lebanon”* van Human Rights Watch van 14 januari 2020, het *“Country Report on Human Rights Practices 2018 – Lebanon”* van US Department of State van 13 maart 2019, het rapport *“Human Rights in the Middle East and North Africa: review of 2018: Lebanon”* van Amnesty International van 26 februari 2019, het artikel *“Born this way: homo van in de baarmoeder of toch niet?”* van De Morgen van 3 november 2015, een verklaring van mevrouw S.M., projectcoördinatrice en hulpverleenster bij de organisatie Merhaba dd. van 20 december 2019, een e-mail van 25 november 2019 van verzoeker aan Rainbow House, het document *“Lebanon Protests - Live Updates”* van Human Rights Watch, het document *“Lebanon: New government must immediately rein in security forces after weekend of violence”* van Amnesty International van 23 januari 2020, het artikel *“Lebanon protests: Anti-government protesters dash with police”* van BBC van 18 januari 2020, het verslag *“Lebanon: Arbitrary arrests and beatings of protesters must immediately end”* van Amnesty International van 16 januari 2020, het artikel *“Man doodgeschoten bij protesten in Libanon”* van De Standaard van 13 november 2019, het rapport *“Lebanon: The situation for gay men”* van Asyls van december 2017, het document *“Violations Targeting SOGI Human Rights Defenders in Lebanon”* van Human Rights Watch van 11 februari 2019, het artikel *“Beirut: Paris of the Middle East?”* van New Internationalist van 1 juni 2018, het rapport *“Sexuality, Development and Non-conforming Desire in the Arab World: The Case of Lebanon and Egypt”* van oktober 2015, het rapport *“Human Rights Violations against Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender, and Queer (LGBTQ) individuals in Lebanon”* van Helem van april 2017, een uittreksel uit het rapport *“Activism and resilience: LGBTQ progress in the Middle East and North Africa, case studies from Jordan, Lebanon, Morocco and Tunisia”* van Arab Foundation for Freedoms and Equality van 1 augustus 2017, een getuigenis van de heer S.F. dd. 24 februari 2020 en diens Belgische identiteitskaart, een schrijven van vzw Merhaba dd. 20 februari 2020 en het rapport *“The LGBTIQ+ community in Lebanon, documenting stories of torture and abuse”* van Proud Lebanon.

2.3. Nieuwe elementen

Op 12 oktober 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een brief van een medewerkster van de organisatie “Merhaba” (reeds neergelegd) en fotokopieën van gesprekken van een WhatsApp-groep LGTB, berichten van een man S. waarmee verzoeker een relatie heeft, en berichten van een andere man waarmee verzoeker een date had.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) uit zijn gedrag na zijn vertrek uit Libanon allerm minst een nood aan internationale bescherming blijkt daar het feit dat hij na zijn eerste laattijdig verzoek (waarin geen beslissing ten gronde werd genomen maar verzoeker in het kader van de Dublin-procedure werd overgebracht naar Frankrijk doch hij dezelfde dag nog terugkeerde naar zijn familie in België) nog eens bijna twee jaar wachtte alvorens een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen moeilijk te vereenzelvigen valt met de ernst van de door hem voorgehouden vrees, zijn uitleg dat hij op deze

manier zijn vingerafdrukken in Frankrijk wou laten annuleren om zo niet naar Frankrijk teruggestuurd te worden geenszins een verschoning kan vormen voor zijn laattijdig verzoek, hij zich gezien zijn parcours en onzekere verblijfssituatie in België reeds veel eerder tot de bevoegde asielinstanties had kunnen wenden indien hij daadwerkelijk internationale bescherming dacht nodig te hebben, hij bovendien aanhaalt dat hij niet naar Libanon kan terugkeren omdat hij vreest dat zijn familie hem daar zal vermoorden omwille van zijn homoseksualiteit en het feit dat verzoeker, die reeds sinds 29 oktober 2016 in België verbleef, in dat opzicht voor 15 februari 2019 niet eens een serieus verzoek om internationale bescherming overwoog dan ook niet in lijn is met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming en op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven, (ii) ernstig getwijfeld kan worden aan de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid omdat (1) een grote discrepantie kan vastgesteld worden tussen zijn opeenvolgende verklaringen over op welke leeftijd hij zich bewust werd van zijn seksuele geaardheid en over de homoseksuele relaties die hij zou gehad hebben en (2) zijn kennis over de situatie van homoseksuelen in Libanon allesbehalve ontoereikend is, het opvallend is dat hij niet met zekerheid kan zeggen of homoseksualiteit verboden is in Libanon en dat hij niet exact weet wat er in de Libanese wet geschreven staat over homoseksualiteit terwijl hij sinds de bewustwording van zijn seksuele geaardheid nochtans nog meer dan tien jaar in Libanon zou verbleven hebben en dan ook verwacht kan worden dat hij, als geschoolde persoon die zelfs enkele semesters aan de universiteit heeft gestudeerd, beter op de hoogte zou zijn van de situatie van homoseksuelen in Libanon en het wettelijk kader dat hieromtrent zou bestaan en het daarenboven eigenaardig is dat hij niet op de hoogte is van enige ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Beiroet, (iii) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat (a) er een grote discrepantie vast te stellen is doorheen zijn opeenvolgende verklaringen omtrent het ogenblik waarop hij een eerste homoseksuele relatie had en de persoon met wie hij deze relatie aanging, (b) hij bij het invullen van de vragenlijst verklaarde dat hij door zijn broer M. betrappt werd toen hij de liefde aan het bedrijven was met H. en zijn broer zijn vader hier telefonisch over had ingelicht, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud beweert dat hij door zijn vader betrappt werd en zijn broer M. op dat moment niet thuis was, (c) hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reactie van zijn vader en (d) hij van 15 augustus 2016, de dag van het incident, tot aan zijn vertrek uit Libanon op 28 oktober 2016 niets meer hoorde van zijn familie en de vaststelling dat zijn familie ondanks de door hem voorgehouden vrees dat zijn vader hem zou willen doden omwille van zijn homoseksualiteit geen pogingen meer ondernomen heeft om hem terug te vinden of bedreigingen aan zijn adres te uiten in grote mate de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor zijn familie ondermijnt, (iv) zelfs indien de door hem voorgehouden seksuele geaardheid onbetwistbaar vast zou staan, hetgeen *in casu* niet het geval is, dient te worden vastgesteld dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid in Libanon niet zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van de Conventie van Genève zouden vormen vermits uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen, zoals wordt toegelicht, en uit deze informatie niet blijkt dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat zij enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen, (v) het feit dat zijn Belgische familieleden getuigenissen hebben afgelegd geenszins de geloofwaardigheid en/of waarachtigheid van deze verklaringen aantoon, ook de e-mails tussen verzoeker en de organisaties Merhaba en Rainbow House geen bewijs vormen voor de geloofwaardigheid van de erin vervatte inhoud, het bovendien opmerkelijk is dat hij, hoewel hij reeds sinds eind oktober 2016 in België verblijft, deze organisaties klaarblijkelijk pas vanaf 22 november 2019 gecontacteerd heeft, nadat hij uitgenodigd was voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, hetgeen ernstig doet vermoeden dat hij deze organisaties uit opportunisme heeft gecontacteerd met het oog op het kunnen voorleggen van deze mails tijdens zijn persoonlijk onderhoud, de door hem voorgelegde WhatsApp-berichten evenzeer opportunistisch overkomen en dergelijke berichten daarenboven makkelijk kunnen geësceneerd worden en niet aantonen van waar of met welke intenties ze verstuurd werden, ook het rapport betreffende homoseksualiteit in Libanon geen afbreuk doet aan het voorgaande, een loutere verwijzing naar de door hem voorgehouden seksuele geaardheid onvoldoende is om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en hij er niet in slaagt aan te tonen dat hij een persoonlijke vervolging dient te vrezen, en de overige door hem voorgelegde documenten zijn identiteit, herkomst, studies en werkzaamheden aantonen, elementen welke niet ter discussie staan, (vii) hij er, bovenstaande bevindingen in acht genomen, niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken en (viii) uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 januari 2020 (CG nr. 1712721Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. De Raad erkent dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze een seksuele geaardheid te bewijzen. UNHCR wijst erop dat de ervaringen van LGBTIQ-persoon sterk variëren en sterk worden beïnvloed door hun culturele, economische, familiale, politieke, religieuze en sociale omgeving. De sociale en culturele achtergrond van de verzoeker om internationale bescherming die zich identificeert als LGBTIQ kan van invloed zijn op de manier waarop hij of zij zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit uitdrukt, op de manier waarop deze persoon zich identificeert of kan verklaren waarom hij of zij niet openlijk leeft als LGBTIQ. Veel LGBTIQ-persoon onderdrukken hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit om de gevolgen van ontdekking, zoals het risico op bestraffing, discriminatie, maatschappelijke afkeuring of uitsluiting uit de familie, te vermijden. Sommige personen zijn zich mogelijk ook onbewust van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit tot de adolescentie, vroege volwassenheid of later in het leven. Personen die zijn opgegroeid in culturen waar hun seksualiteit en/of genderidentiteit een schande of taboe is, worstelen vaak met hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Het feit dat een asielzoeker die zich identificeert als LGBTIQ geen relatie(s) heeft gehad in het land van herkomst, betekent niet noodzakelijk dat hij of zij geen LGBTIQ is. Het kan eerder een aanwijzing zijn dat hij of zij problemen probeert te voorkomen. Ook de invloed van religie in het leven van LGBTIQ-persoon kan complex, dynamisch en een bron van ambivalentie zijn (zie UNHCR *“Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van 23 oktober 2012).

Het voorgaande neemt niet weg dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van het administratief dossier en zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing blijkt evenwel overduidelijk dat verzoeker omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerd homoseksuele geaardheid in Libanon manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De verschillen in verzoekers opeenvolgende verklaringen zijn dusdanig groot dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen en dienvolgens volstrekt ongelooftwaardig moeten worden geacht.

2.6.1.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweert u dat u homoseksueel bent en u omwille van uw homoseksualiteit in Libanon problemen hebt gekregen met uw familie (CGVS, p. 11-21). Het CGVS dient echter vast te stellen dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de door u voorgehouden seksuele geaardheid. Vooreerst kan er met betrekking tot uw homoseksualiteit een grote discrepantie vastgesteld worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat u op 15-jarige leeftijd uw seksuele geaardheid ontdekte (zie Vragenlijst CGVS, dd. 22 februari 2017, vraag 3.5), beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw*

homoseksualiteit op 12 à 13-jarige leeftijd ontdekte (CGVS, p. 11). Hiernaast dient ook vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de homoseksuele relaties die u gehad zou hebben. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) dat u in 2007 uw eerste homoseksuele relatie had met een man genaamd H.(...) H.(...), maar dit louter een relatie was die draaide om geslachtsgemeenschap, en u begin 2016 verliefd werd op een man genaamd H.(...) S.(...) (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u daarentegen echter dat u van eind 2014 tot augustus 2016 een relatie had met H.(...) S.(...) en dit uw eerste (homoseksuele) relatie was. Geconfronteerd met uw verklaring reeds in 2007 uw eerste homoseksuele relatie gehad te hebben, beweert u hiermee bedoeld te hebben dat u zich toen inbeeldde dat u een relatie had met iemand. Gevraagd naar de naam van de persoon met wie u een relatie inbeeldde, geeft u aan dat het ging om iemand genaamd R.(...) en maakt u zelf geen melding van H.(...) H.(...) (CGVS, p. 13-14). De verklaringen die u na bovenstaande confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over wanneer u zich bewust geworden was van uw seksuele geaardheid en over de homoseksuele relaties die u reeds gehad heeft. Dat u daar niet in slaagt, doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden seksuele geaardheid.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker argumenteert dat de vastgestelde discrepantie tussen 15-jarige leeftijd en 12 à 13-jarige leeftijd geenszins kan leiden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn seksuele geaardheid, dat het een vaststaand feit is dat het ontdekken van homoseksualiteit niet iets is wat gebeurt van vandaag op morgen maar meestal een lang proces is, dat hij op de leeftijd van 12 à 13 jaar in een ontdekkingsfase zat maar hij, nu hij op die periode terugkijkt, eigenlijk toen al wist dat hij homoseksueel is, dat het dan ook niet ondenkbaar is dat het voor hem onmogelijk is om een bepaalde leeftijd te plaatsen op het moment dat hij zijn seksuele geaardheid ontdekt heeft, dat dit immers geen momentopname maar een fase is en dat het dan ook manifest foutief is dat zijn seksuele geaardheid om die reden in twijfel wordt getrokken, en hij zijn betoog probeert kracht bij te zetten door te verwijzen naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel *“Born this way: homo van in de baarmoeder of toch niet?”* van De Morgen van 3 november 2015, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid. De Raad wijst erop dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij kan duiden op welke leeftijd hij zich bewust werd van zijn ontlukende homoseksualiteit. Mede gelet op de zeer jonge leeftijd waarop verzoeker naar eigen zeggen beseftte dat hij homo was, blijktens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sinds zijn 12-13 jaar (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 11), moet dit immers een enorme impact op hem hebben gehad. Dit klemmt des te meer daar hij is opgegroeid in een moslimgemeenschap waar homoseksualiteit een niet evident gegeven is. Verzoeker gaf in dit verband zelf aan dat hij is opgegroeid in een moslimmilieu, dat homoseksualiteit onaanvaardbaar is in zijn gemeenschap, dat hij zijn geaardheid om die reden niet durfde te uiten en de hele tijd verborgen heeft gehouden tot hij iemand leerde kennen en dat er in zijn familie altijd werd gescholden als het over een homoseksueel ging (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Bovendien gaat de bewustwording van een homoseksuele geaardheid, zelfs in samenlevingen die tolerant zijn ten opzichte van homoseksualiteit, in het algemeen gepaard met gevoelens van twijfel, onzekerheid en angst. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen waar hij liet optekenen dat de bewustwording van zijn homoseksuele geaardheid psychisch heel lastig was voor hem, dat het *“een heel lastig gevoel”* was omdat hij dacht aan hoe zijn familie zou reageren, hoe zijn vrienden hem zouden bekijken en dat hij zijn homoseksuele geaardheid al die jaren verborgen hield uit angst omdat hij wist wat de consequenties zouden zijn (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij bij machte is om een concrete leeftijd te plakken op het moment dat hij zich bewust werd van zijn seksuele geaardheid en dat hij ook in staat is om hieromtrent eensluidende verklaringen af te leggen, *quod non in casu*, zoals blijkt uit het voorgaande. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek dit ogenblik van bewustwording heel duidelijk in de tijd situeerde en hij hierbij ook verwees naar de manier waarop hij naar zijn klasgenootjes keek: *“Hoe bent u tot het besef gekomen dat u homoseksueel bent? Sinds ik nog klein was, ik was 12 of 13 jaar oud toen. Toen had ik de neiging om films te zien. De vrouwen*

konden mij niet verleiden, maar de man wel. Zelfs in de klas vond ik de jongens meer aantrekkelijk dan de meisjes. Toen kwam ik tot het besef dat ik homoseksueel was (...) Vanaf uw 12-13 jaar wist u zeker dat u mannen verkoos boven vrouwen? Dat klopt." (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Het hoeft dan ook geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij ongeveer 15 jaar oud was toen hij zijn geaardheid ontdekte (administratief dossier, 1^e VIB, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), met andere woorden jonge adolescent en geen kind van 12-13 jaar, zijn geloofwaardigheid reeds sterk op de helling zet.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij zich niet correct heeft uitgedrukt in verband met zijn homoseksuele relaties, dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat hij zijn eerste relatie reeds had op 17-jarige leeftijd, doch hij tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk uitlegde dat het enkel om een ingebeelde relatie ging en dat zijn eerste 'echte' relatie, zijnde wederzijds, met H.S. was, waarmee hij er allerm minst in slaagt de Raad te overtuigen. De verklaringen die verzoeker heeft afgelegd naar aanleiding van zijn eerste verzoek zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: *"Reeds op jonge leeftijd genoot ik homoseksuele neiging. Toen ik 17 jaar oud was (2007) begon ik mijn eerste homoseksuele relatie. Dit was met een man genaamd 'H.(...) H.(...)'. Het was een liefdesloze relatie die louter om geslachtsgemeenschap draaide. Begin 2016 werd ik verliefd op een andere man genaamd 'H.(...) S.(...)'. Deze keer draaide de relatie wel degelijk om liefde.*" (administratief dossier, 1^e VIB, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), doch zijn op geen enkele manier te rijmen met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek zoals blijkt uit de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing. Het zogenaamde "ingebeld" karakter van verzoekers eerste "relatie", waarin hij volhardt in het verzoekschrift, kan overigens niet verklaren waarom verzoeker zich doorheen zijn opeenvolgende verklaringen eveneens tegensprekt over de naam van deze persoon met wie hij zich een relatie zou hebben ingebeeld (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 13), noch dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop hij zijn eerste "echte" relatie met H.S. zou zijn aangegaan (begin 2016 dan wel van eind 2014 tot augustus 2016) (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 14).

2.6.1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier in de bestreden beslissing pertinent aan toe: *"Hiernaast is uw kennis over de situatie van homoseksuelen in Libanon ook allesbehalve toereikend. Vooreerst is het opvallend dat u niet met zekerheid kan zeggen of homoseksualiteit verboden is in Libanon en u niet exact weet wat er in de Libanese wet geschreven staat over homoseksualiteit, zo u denkt u dat homoseksualiteit verboden is en er een straf van één jaar op staat (CGVS, p. 20). Sinds uw bewustwording van uw seksuele geaardheid zou u nog meer dan tien jaar in Libanon verbleven hebben, in dat opzicht kan redelijkerwijze verwacht worden dat u, als geschoolde persoon die zelfs enkele semesters aan de universiteit heeft gestudeerd, beter op de hoogte zou zijn van de situatie van homoseksuelen in Libanon en het wettelijk kader dat hieromtrent zou bestaan. Daarenboven is het ook eigenaardig dat u niet op de hoogte bent van enige ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Beirut. Hoewel u aanhaalt dat u uw homoseksualiteit niet publiekelijk uitte en u schrik had om naar dergelijke plaatsen te vragen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u minstens weet heeft van het bestaan van enkele plaatsen of u hier toch minstens onderzoek naar gedaan zou hebben (CGVS, p. 15-16). Gelet op bovenstaande bevindingen kan er ernstig getwijfeld worden aan de door u voorgehouden seksuele geaardheid."*

Verzoeker brengt hier tegen in dat het geenszins verbazend is dat hij niet op de hoogte is van enige ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in Beiroet aangezien zijn familie zeer gelovig en conservatief is, hij is opgegroeid in een heel conservatieve omgeving, waar het een schande is om homoseksueel te zijn en dat hij nooit opzoekingen heeft durven doen naar mogelijke ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen uit angst dat zijn omgeving dit zou ontdekken. Opnieuw overtuigt verzoeker echter allerm minst. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in België beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk (een tante en oom langs moederszijde, een oom langs vaderszijde, neven en nichten) (administratief dossier, 1^e VIB, verklaring DVZ, vraag 20; 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 5)). Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat deze familieleden in België, van wie hij aan het verzoekschrift diverse verklaringen voegt, reeds op de hoogte waren van zijn homoseksuele geaardheid vooraleer hij naar België kwam en dat niemand van hen hier problemen mee heeft (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 19-20), hetgeen naar het oordeel van de Raad moeilijk te rijmen valt met verzoekers bewering als zou zijn familie zeer gelovig en conservatief zijn. Het overtuigt de Raad geenszins dat verzoekers familieleden in België allemaal dusdanig ruimdenkend zouden zijn dat zij zijn (beweerde) homoseksuele geaardheid zonder enig probleem aanvaarden en hem onvoorwaardelijk steunen, terwijl zijn familie in Libanon hem blijkens zijn

beweringen zou willen doden omwille van deze geaardheid (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 21). De Raad merkt te dezen nog op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn komst naar België reeds onderzoek had gedaan naar de situatie voor homoseksuelen in België (administratief dossier, 2e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Dat hij deze informatie wél durfde opzoeken doch hij geen opzoekingen durfde doen omtrent de situatie van homoseksuelen in Libanon kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoeker niet alleen niet op de hoogte blijkt te zijn van de situatie van homoseksuelen in Libanon en ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Beiroet, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich ook nauwelijks heeft geïnformeerd over de homoscene in België en hoe hij hiermee in contact kan komen – informatie welke via een eenvoudige zoekactie op het internet kan worden teruggevonden –, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid verder onderuit haalt. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming: *“Mengde u zich in het Belgische homomilieu (clubs, manifestaties, etc.)? Neen, in België legde ik nog geen contacten binnen het homomilieu. Ik deed wel wat onderzoek naar de homogemeenschap in België. In Brussel is er een hele straat die enkel door homo’s bezocht wordt.”* (administratief dossier, 1^e VIB, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ook ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op 5 december 2019 bleek verzoeker nog steeds niet actief te zijn in het homomilieu in België. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij probeerde een lief te vinden, dat hij met twee personen contact had via Whatsapp doch hij nog geen mannen in persoon had ontmoet. Gevraagd of hij in België ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen kent, kwam verzoeker bovendien niet verder dan: *“Ik heb vernomen dat er één hier in Brussel is. Via iemand waarmee ik contact heb op WhatsApp. Wat voor plaats is daar? Een café voor homoseksuelen, hij had het doorgestuurd. VZ toont op gsm. Bent u daar al geweest? Neen, nog niet. Maar ik heb contact opgenomen via e-mail en krijg nog geen antwoord. VZ toont e-mail gericht aan Rainbow House dd. 25 november 2019.”* (administratief dossier, 2e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 8 en p. 21-22). Zo verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid op enige waarheid zou berusten, kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij hiertoe reeds veel eerder initiatieven zou hebben ontplooid, temeer hij reeds sinds 29 oktober 2016 in België verblijft, hij hier zijn beweerde geaardheid vrij kan beleven en hij zich eenzaam voelt en behoefte heeft aan contacten met lotgenoten, zoals wordt gesteld in de twee attesten van de organisatie Merhaba die als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd. Verzoekers stilzitten in dit verband haalt naar het oordeel van de Raad de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden seksuele geaardheid finaal onderuit.

In zoverre verzoeker er voorts op wijst dat hij momenteel een heel moeilijke fase doormaakt, dat hij om deze reden een intensief begeleidingstraject volgt bij de organisatie Merhaba en dat zijn hulpverlenster attesteert dat hij kampt met een bijzonder laag zelfbeeld en worstelt met zijn geaardheid (stuk 8), merkt de Raad op dat het attest van de organisatie Merhaba dd. 20 december 2019 op zich verzoekers geloofwaardigheid niet kan herstellen. De hulpverlenster kan zich om evidente redenen immers slechts baseren op verzoekers verklaringen, die om hoger vermelde redenen ongeloofwaardig moeten worden geacht, waar zij attesteert dat op het intakegesprek werd gesproken over zijn negatieve ervaringen in het verleden en de angst om terug te moeten keren naar Libanon, dat verzoeker weet dat hij er nooit als homoseksueel kan leven zonder risico's en daarom bescherming in ons land aanvraagt, dat verzoeker worstelt met zijn geaardheid en ernaar snakt om zichzelf te aanvaarden zoals hij is, dat hij zich heel eenzaam voelt en behoefte heeft om contacten met lotgenoten te maken. Indien verzoeker daadwerkelijk dusdanig worstelt met zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, stelt zich overigens de vraag waarom hij niet eerder hulp heeft gezocht. Verzoeker verblijft immers reeds sinds eind oktober 2016 in België maar wordt pas begeleid door voormelde organisatie sinds 17 december 2019, na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien dat hij nooit eerder medische zorg heeft gezocht voor zijn psychologische problemen. Verzoeker bleek ook opvallend weinig te kunnen vertellen over de organisatie waartoe hij zich uiteindelijk heeft gericht: *“Ik ben in contact gekomen met de organisatie die ‘merhaba’ noemt. Zij hebben mij een afspraak gegeven op 17 december, want ik vertelde hen over mijn last van stress. Wat voor organisatie is dat? Ik heb over hen gelezen. Zij staan voor ondersteuning. Ik heb contact opgenomen met hen zodat ik uit de depressie en stress kan geraken. Is dat dan een organisatie die instaat voor psychische ondersteuning? Ik heb hen uitgelegd over mijn lijden, over mijn psychologische last. Zij heeft mij eerst een afspraak gegeven op dinsdag, maar achteraf was het geannuleerd en uitgesteld naar de 17^e. Zijn dat dan psychologen, therapeuten of bij wie heeft u een afspraak? Ik weet het nog steeds niet, ik zou eerst bij haar moeten gaan. Misschien stuurt zij mij naar een therapeute.”* (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Dergelijke verklaringen, waaruit duidelijk naar voren komt dat verzoeker zich vooraf nauwelijks heeft ingelicht over de organisatie die hij heeft gecontacteerd en waaruit blijkt dat hij zelfs niet kon toelichten

met wie hij precies een afspraak had gemaakt, kunnen de Raad er niet van overtuigen dat verzoeker oprecht op zoek was naar en nood had aan psychologische begeleiding en hulp. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, nam verzoeker bovendien pas contact op met voormelde organisatie nadat hij werd uitgenodigd voor zijn persoonlijk onderhoud, hetgeen ernstig doet vermoeden dat hij deze organisatie (alook Rainbow House) uit opportunisme heeft gecontacteerd met het oog op het kunnen voorleggen van mailverkeer tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoeker tot slot aanhaalt dat hij sinds januari een relatie heeft met de heer S.F., van wie hij een getuigenis aan het verzoekschrift voegt waarin deze bevestigt dat hij een relatie heeft met verzoeker, dat zij elkaar elke dag horen en dat ze elkaar ook reeds verschillende keren gezien hebben, dient te worden benadrukt dat deze verklaring geen enkel objectief bewijs levert van verzoekers homoseksualiteit, gezien het uiterst gesolliciteerd karakter ervan en het zeer summiere karakter van de verklaringen van verzoekers (beweerde) partner, waarvan niet kan nagegaan worden in welke mate deze verklaringen geloofwaardig zijn.

Verzoeker legt ter terechtzitting fotokopieën neer van de deelname aan een WhatsApp-groep LGBT, WhatsApp berichten met een zekere S., en berichten waaruit zou moeten blijken dat hij in het verleden gedatet heeft met een andere man. De Raad merkt vooreerst op dat dergelijke fotokopieën van berichten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke berichten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

De Raad stelt enerzijds vast dat de fotokopieën van de deelname aan een WhatsApp-groep LGBT enkel aantonen dat verzoeker contact heeft met deze groep, niet meer en niet minder. Anderzijds zijn ook de fotokopieën van gesprekken die verzoeker heeft gehad met S. en met een andere man in het verleden geen objectief bewijs van verzoekers geaardheid gelet op het gesolliciteerd karakter van dergelijke gesprekken en berichten

Het geheel van wat voorafgaat, maakt naar het oordeel van de Raad dat er sterke en persistente twijfels blijven bestaan over de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid.

2.6.2. Wat er ook van zij, gelet op de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor zijn familie in Libanon, dat uit zijn verklaringen voor het overige geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen aantonen, het Commissariaat-generaal ook zelf niet over degelijke elementen beschikt en zelfs indien de door hem voorgehouden seksuele geaardheid onbetwistbaar vast zou staan, hetgeen *in casu* niet het geval is, niet is aangetoond dat verzoeker louter wegens zijn seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

2.6.2.1. Vooreerst kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Er dient immers te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen de verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS immers dat u begin 2016 verliefd werd op een man genaamd H.(...) S.(...) en u daarvoor, in 2007, reeds een eerste homoseksuele relatie had gehad (zie Vragenlijst CGVS, dd. 22 februari 2017, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat uw eerste homoseksuele relatie met H.(...) S.(...) was en u van eind 2014 tot augustus 2016 een relatie met hem had (CGVS, p. 13-14). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid beweert u dat dit niet klopt, u gezegd had dat u van 2014 tot 2016 een relatie met H.(...) had en dit uw enige relatie was (CGVS, p. 14). Deze uitleg kan echter allerm minst overtuigen. Het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat de interviewer van dienst zou noteren dat u begin 2016 verliefd werd op H.(...) S.(...) indien u dit niet daadwerkelijk gezegd zou hebben. Uw relatie met H.(...) maakt de kern uit van uw asielrelaas, dat u hier dergelijke tegenstrijdige verklaringen over aflegt is wel heel frappant. Daarnaast is het ook bijzonder opvallend dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat u door uw broer M.(...) betrap werd toen u de*

liefde aan het bedrijven was met H.(...) en uw broer uw vader hier telefonisch over had ingelicht (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat u door uw vader betrappt werd en uw broer M.(...) op dat moment niet thuis was. Hiermee geconfronteerd ontkent u eerst gezegd te hebben dat u door uw broer werd betrappt om vervolgens aan te geven dat u dit misschien gezegd had omdat u gestresseerd was (CGVS, p. 16-18). Het dient geen betoog dat deze uitleg niet kan overtuigen. Voorts legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de reactie van uw vader. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS beweerde dat uw vader u fysiek mishandeld had nadat u betrappt werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), blijkt doorheen uw verklaringen op het CGVS geenszins dat uw vader u fysiek mishandeld had en hij u hoogstens geduwd had (CGVS, p. 18). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die in het verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht en die reeds volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het vervolg van het incident waarbij hij samen met zijn partner zou zijn betrappt. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming: *“Ik telefoneerde naar mijn oom langs moederszijde (M.(...) M.(...)) en vertelde hem dat ik een probleem had. Mijn oom bleek al op de hoogte van wat ze zich had voorgedaan. Hij weigerde me te helpen en bedreigde me met de dood. M.(...) M.(...) maakt deel uit van Hezbollah en zou me verbranden indien hij me tegenkwam. Een andere oom langs moederszijde (A.(...) M.(...)) is lid van de sjiiitische Amal-beweging. Ik kom uit een radicaal islamitische familie waar homoseksualiteit allesbehalve getolereerd wordt.”* (administratief dossier, 1^e VIB, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). In strijd hiermee verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek dat zijn oom A.M. net zoals zijn vader behoort tot Hezbollah en zijn oom M.M. behoort tot Amal, alsook dat het zijn oom A.M. is die hij na het incident contacteerde en die hem zei *“als ik jou zie, dan zal ik je vermoorden.”* (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 11 en p. 16). Het hoeft geen betoog dat deze flagrante tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen zijn geloofwaardigheid verder onderuit halen.

2.6.2.2. De Raad treedt voorts de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u van 15 augustus 2016, de dag van het incident, tot aan uw vertrek uit Libanon op 28 oktober 2016 niets meer hoorde van uw familie (CGVS, p. 18-21). Het dient geen betoog dat indien uw vader u daadwerkelijk had willen doden of iets anders had willen aandoen, zoals u tracht voor te houden, hij na 15 augustus 2016 hier nog meer dan drie maanden de tijd toe had. Het is dan ook merkwaardig dat er in de door u geschetste context, waarbij u aangeeft dat uw vader u zou willen doden omwille van uw homoseksualiteit, verder niets concreet ten aanzien van u gebeurd zou zijn. Dat uw familie ondanks de door u voorgehouden vrees geen pogingen meer ondernomen heeft om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees voor uw familie en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verhaal.”* Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat hij toch nog steeds een actueel risico loopt bij terugkeer omdat zijn familie hem dreigt fysiek geweld aan te doen en zelfs een eremoord te ondernemen gezien de ‘schande’ die hij zijn familie zagezegd zou hebben aangedaan, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Libanon geen verdere problemen heeft gekend met zijn familie is overigens des te opmerkelijker nu hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog beweerde dat hij geen veilig onderkomen kon vinden in een ander deel van Libanon omdat zijn hele familie naar hem op zoek was (administratief dossier, 1^e VIB, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) en staat bovendien haaks op hetgeen hij liet optekenen bij het invullen van zijn verklaring volgend verzoek, namelijk *“In het begin heeft mijn vader geprobeerd me te vermoorden. Nadien hebben familieleden me proberen te doden.”* (administratief dossier, 2^e VIB, verklaring volgend verzoek, vraag 18).

2.6.2.3. Zoals terecht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, toont verzoekers gedrag na zijn aankomst in België er bovendien allerm minst op dat hij werkelijk een nood aan internationale bescherming zou hebben: *“Allereerst blijkt uit uw gedrag na uw vertrek uit Libanon allerm minst een nood aan internationale bescherming. U verliet Libanon namelijk op 28 oktober 2016 en reisde met een Frans Schengenvisum, dat geldig was tot 20 januari 2017, meteen naar België. Hoewel u sinds 29 oktober 2016 in België verbleef, besloot u pas op 22 februari 2017, vier maanden na uw aankomst, een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarenboven was u op 15 februari 2017 reeds*

aangehouden wegens illegaal verblijf en was u in een gesloten centrum geplaatst met het oog op een repatriëring naar Libanon. Als reden voor uw laattijdig verzoek geeft u aan dat uw neven u hadden gezegd dat u zes maanden moest wachten vooraleer u een verzoek om internationale bescherming mocht indienen (CGVS, p. 9). Dit is echter geenszins een afdoende reden voor uw laattijdig verzoek. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd er bovendien geen beslissing ten gronde genomen, maar werd u in het kader van de Dublin-procedure op 10 april 2017 overgebracht naar Frankrijk. U keerde dezelfde dag nog terug naar uw familie in België, waar u vervolgens gedurende een periode van bijna twee jaar illegaal verbleef alvorens op 15 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 10). Dat u na uw eerste laattijdig verzoek nog eens bijna twee jaar wachtte alvorens een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen valt moeilijk te vereenzelvigen met de ernst van de door u voorgehouden vrees. Als reden voor uw laattijdig verzoek haalt u aan dat u op deze manier uw vingerafdrukken in Frankrijk wou laten annuleren om zo niet naar Frankrijk teruggestuurd te worden (CGVS, p. 10). Deze uitleg kan echter allerminst een verschoning vormen voor uw laattijdig verzoek. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in België had u zich reeds veel eerder tot de bevoegde asielinstanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming dacht nodig te hebben. U haalt bovendien zelf aan dat u niet naar Libanon kan terugkeren omdat u vreest dat uw familie u daar zal vermoorden omwille van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 11-21). Dat u in dat opzicht voor 15 februari 2019 niet eens een serieus verzoek om internationale bescherming overwoog is niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker kan in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij zelf absoluut geen weet heeft van de procedures en wetgeving omtrent het indienen van een verzoek om internationale bescherming en slaagt er evenmin in te overtuigen waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud liet optekenen: “U werd toen in februari 2017 aangehouden en overgeplaatst naar een gesloten centrum, waarna u toen een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 februari 2017. Waarom toen niet meteen bij uw aankomst in België een verzoek ingediend? Zij hebben mij gezegd “je moet zes maanden wachten om een aanvraag te mogen indienen in België”. Ik wist het niet, ik was gewoon gebleven. Achteraf werd ik opgepakt. Wie had gezegd dat u zes maanden moest wachten? Mijn neven.” (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Immers, bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd aan verzoeker expliciet gevraagd: “U kwam op 28-10-2016 in België aan. Waarom vroeg u niet meteen asiel aan?, waarop hij antwoordde: “Ik deed samen met mijn nicht N.(...) onderzoek naar de mogelijkheden. Ik was aan het onderzoeken of asiel aanvragen wel de beste optie was.” (administratief dossier, 1^e VIB, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Niet alleen blijkt hieruit dat verzoeker zich wel degelijk heeft geïnformeerd omtrent de mogelijkheden tot het bekomen van internationale bescherming, bovendien valt een dergelijke uitspraak niet te verenigen met de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst. Dat verzoeker na zijn terugkeer uit Frankrijk vervolgens gedurende een periode van bijna twee jaar illegaal in België verbleef alvorens een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet volledig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hem werd aangeraden om hiermee te wachten en zo te vermijden dat hij naar Frankrijk zou worden teruggestuurd, dat hij gezien zijn hevige psychologische problemen en stress ten gevolge van de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden en ten gevolge van zijn verblijf in Caricole en zijn overdracht naar Frankrijk blindelings de raad heeft opgevolgd van familie en kennissen en dat dit dan ook de reden is en blijft waarom hij heeft gewacht met het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming, waarmee hij in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 10), brengt verzoeker geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een

blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker bijna twee jaar illegaal in België heeft verbleven (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 10) waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Indien verzoeker werkelijk een oprechte vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst, zou het hem overigens niet uitmaken welk Europees land (België dan wel Frankrijk) hem internationale bescherming kan bieden. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie vormt voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees ondermijnt. Het aan het verzoekschrift gevoegde attest van de organisatie Merhaba dd. 20 februari 2020, waarin wordt gesteld: *“Dat A.(...) niet op de hoogte was van zijn recht op internationale bescherming is niet uitzonderlijk, integendeel. Merhaba begeleidt al jaren mensen die hier jaren zonder papieren verbleven en pas heel laat de stap naar een asielaanvraag hebben gezet – o.a. omdat ze pas bij Merhaba voor het eerst hierover informatie kregen, maar ook uit angst om geweigerd te worden en naar hun land van herkomst teruggestuurd te worden. Net door die vrees om teruggestuurd te worden, zijn mensen bijzonder vatbaar voor mythes over wat moet gezegd worden om bescherming te kunnen krijgen. Wanneer mensen enkel deze mythes horen en niet met professionelen in contact komen die deze verhalen kunnen deconstrueren, heeft dat bijzonder negatieve gevolgen voor de asielaanvrager.”* (stuk 22) kan deze appreciatie niet ombuigen. Gelet op hoger aangehaalde verklaringen die verzoeker heeft afgelegd naar aanleiding van zijn eerste verzoek en waaruit blijkt dat hij na zijn aankomst in België eerst heeft onderzocht *“of asiel aanvragen wel de beste optie was”*, kan immers bezwaarlijk worden gesteld dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van zijn recht op internationale bescherming. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn tweede verzoek en de uiteenzetting in het verzoekschrift dat hij twee jaar heeft getalmd alvorens een tweede verzoek in te dienen, niet uit onwetendheid of angst geweigerd te worden en te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, doch louter omdat hij bang was dat hij opnieuw naar Frankrijk zou worden overgebracht (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

2.6.2.4. Zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, *quod non*, stelt de Raad vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen. Hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe rust op homoseksualiteit is er in Libanon beduidend minder discriminatie ten aanzien van homoseksuelen dan in de rest van de Arabische wereld. In het laatste decennium is, met de komst van openlijk homoseksuele clubs en bars en de oprichting van de eerste vereniging voor de bescherming en promotie van LGBTIQ-rechten in het Midden-Oosten, ‘Helem’ in Beiroet, een belangrijke LGBTIQ-gemeenschap opgedoken in Libanon. Sindsdien zijn er meerdere organisaties opgericht die diensten leveren aan/en pleiten voor LGBTIQ-mensen. De organisaties hebben verschillende opdrachten en aandachtsgebieden, waaronder juridische vertegenwoordiging, seksuele en reproductieve gezondheid en diensten voor gemarginaliseerde groepen inclusief LGBTIQ-vluchtelingen. Voorbeelden van organisaties zijn ondermeer: Libanese Medical Association for Sexual Health (LebMASH), Legal Agenda, Marsa Sexual Health Centre en MOSAIC. Ook op juridisch vlak heeft Libanon de laatste jaren enorme stappen vooruit gezet. Sinds 2013 wordt homoseksualiteit niet meer gezien als een ziekte. Daarnaast zijn er sinds 2009 vier progressieve vonnissen van de Libanese lagere rechtbanken die verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534. In 2018 heeft de hoogste rechter van het land in een arrest geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en dat het een grondrecht is van ieder mens om een vrijwillige, seksuele relatie aan te gaan. Ook binnen de politiek zijn er positieve signalen op te vangen. Tijdens de recente parlementsverkiezingen in Libanon hebben verschillende prominente kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534. Uit de informatie blijkt bijgevolg niet dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot deze groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen.

Verzoeker voert aan dat er nog steeds een enorme discriminatie heerst tegenover LGBTI-personen in Libanon en dat dit er nog steeds een groot taboe is. Dit wordt volgens verzoeker gestaafd door het feit dat krachtens artikel 534 van het Strafwetboek iedereen die geslachtsgemeenschap heeft tegen de natuur in wordt gestraft met een gevangenisstraf van maximum één jaar. Dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten betreffende LGBTI-rechten, betekent volgens verzoeker geenszins dat LGBTI-mensen vrij hun seksuele oriëntatie kunnen uiten. Wanneer men ontdekt dat iemand homoseksueel is,

wordt deze volledig verstoten in de gemeenschap. Er wordt bovendien melding gemaakt van politiegeweld tegenover homoseksuelen en vervolgingen, ook al zijn er ondertussen progressieve vonnissen gevelde. Mensen durven discriminatie en misbruik bovendien niet te melden aangezien ze vrezen dat dit een averechts effect zal hebben. De overheid biedt volgens verzoeker geen bescherming.

De Raad benadrukt nogmaals dat uit voorgaande analyse blijkt dat de situatie van homoseksuelen in Libanon niet als precair kan worden omschreven. Verzoeker brengt geen andersluidende objectieve informatie bij die de informatie vervat in het administratief dossier ontkracht of waaruit kan blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, de door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde landeninformatie betreffende de situatie van de LGBTIQ-gemeenschap in Libanon sluit inhoudelijk volledig aan bij de informatie waarop voormelde analyse is gesteund en waaruit blijkt dat er, hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe heerst op homoseksualiteit en er wel gevallen gekend zijn van discriminatie en vervolging, in Beiroet een groeiende acceptatie is van homoseksualiteit, er een dynamische 'gay scene' bestaat en het, mits enige discretie, mogelijk is om binnen beperkte kringen uiting te geven aan homoseksuele geaardheid. De Raad benadrukt in dit verband dat er slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan inderdaad blijkt dat het voor homoseksuelen in Libanon nog steeds niet altijd even evident is om zich als dusdanig te profileren, dat zij in bepaalde situaties het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire behandeling en dat nog verdere stappen dienen te worden gezet op het vlak van gelijke rechten voor de LGBTIQ-gemeenschap, kan hieruit geenszins blijken dat homoseksuelen in Libanon het voorwerp uitmaken van een systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, dient overigens te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van enige discriminatie, (politie)geweld of vervolging ten aanzien van zijn persoon omwille van zijn voorgehouden seksuele geaardheid, die overigens zo weze herhaald geenszins op een geloofwaardige manier aannemelijk werd gemaakt, en hij hiervan ook in voorliggend verzoekschrift geen enkel concreet voorbeeld aanhaalt doch zich beperkt tot het op algemene wijze verwijzen naar algemene landeninformatie. De loutere eventualiteit dat verzoeker in de toekomst mogelijks het voorwerp van discriminatie zou kunnen uitmaken, kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker er in het verzoekschrift nog op wijst dat krachtens artikel 534 van het strafwetboek iedereen die geslachtsgemeenschap heeft 'tegen de natuur' wordt gestraft met een gevangenisstraf van maximum één jaar, en hij uit het feit dat er sinds 2009 vier progressieve vonnissen zijn geweest afleidt dat er tot op heden slechts vier positieve vonnissen zijn geweest die niet hebben geleid tot een veroordeling, wijst de Raad erop dat uit de door verzoeker zelf bijgebrachte informatie blijkt dat het niet gebleven is bij vier vonnissen van de Libanese lagere rechtbanken maar dat in juli 2018 ook het Hof van beroep heeft geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is ("*Human Rights in the Middle East and North Africa: review of 2018: Lebanon*" van Amnesty International van 26 februari 2019, p. 2; "*Activism and resilience: LGBTQ progress in the Middle East and North Africa, case studies from Jordan, Lebanon, Morocco and Tunisia*" van Arab Foundation for Freedoms and Equality van 1 augustus 2017, p. 21 en p. 28-30). Hoewel deze uitspraak niet bindend is voor andere rechtbanken, hebben uitspraken van het Hof van Beroep in Libanon gezag en zal deze uitspraak waarschijnlijk dienen als precedent voor lagere rechtbanken ("*Violations Targeting SOGI Human Rights Defenders in Lebanon*" van Human Rights Watch van 11 februari 2019; "*Activism and resilience: LGBTQ progress in the Middle East and North Africa, case studies from Jordan, Lebanon, Morocco and Tunisia*" van Arab Foundation for Freedoms and Equality van 1 augustus 2017, p. 28-30). Zo heeft de hoogste militaire aanklager in maart 2019 inderdaad vier militairen vrijgesproken die werden beschuldigd van sodomie en hij oordeelde hierbij dat homoseksualiteit geen misdaad is ("*World Report 2020 – Lebanon*" van Human Rights Watch van 14 januari 2020, p. 3). Het gaat *in casu* aldus niet om een "kleine" progressieve verandering in de rechtspraak, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. De Raad leest voorts in het "*Country Report on Human Rights Practices 2018 – Lebanon*" van US Department of State van 13 maart 2019 dat weliswaar af en toe beroep wordt gedaan op artikel 534, doch er gedurende de verslagperiode geen succesvolle vervolgingen op grond van deze bepaling waren (p. 25). Voorts leest de Raad in het rapport "*Human Rights in the Middle East and North Africa: review of 2018: Lebanon*" van Amnesty International van 26 februari 2019 onder meer dat de Libanese veiligheidsdiensten

verschillende activiteiten georganiseerd door Beirut Pride verboden en hebben geprobeerd om een conferentie van LGBTI-activisten stop te zetten. In beide gevallen was er echter sprake van bedreigingen door een islamitische groepering en dus van veiligheidsproblemen (p. 2).

2.6.3. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *“(…) Wat betreft de getuigenissen van uw Belgische familieleden dient opgemerkt te worden dat dit louter aantoonde dat uw familieleden dergelijke verklaringen hebben afgelegd, maar dit geenszins de geloofwaardigheid en/of waarachtigheid van deze verklaringen aantoonde. De verklaringen van uw familieleden kunnen dan ook geenszins gezien worden als bewijs voor uw voorgehouden seksuele geaardheid en de door u aangehaalde problemen met uw familie in Libanon. Dezelfde vaststelling kan gemaakt worden voor het mailverkeer dat u voorlegt tussen u en de organisaties Merhaba en Rainbow House, eveneens tonen deze mails enkel aan dat u ze verstuurd heeft maar vormen zij geen bewijs voor de geloofwaardigheid van de erin vervatte inhoud. Hoewel u reeds sinds eind oktober 2016 in België verblijft, is het opmerkelijk dat u deze organisaties klaarblijkelijk pas vanaf 22 november 2019 gecontacteerd heeft. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het gegeven dat u reeds op 12 november 2019 uitgenodigd werd voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dat u bovenstaande organisaties pas contacteerde nadat u uitgenodigd was voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet ernstig vermoeden dat u deze organisaties uit opportunisme heeft gecontacteerd met oog op het kunnen voorleggen van deze mails tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Evenzeer komen de door u voorgelegde WhatsApp-berichten opportunistisch over. Daarenboven kunnen dergelijke berichten makkelijk geënceneerd worden en tonen deze niet aan van waar of met welke intenties ze verstuurd werden.*

Voors doet het door u voorgelegde rapport betreffende homoseksualiteit in Libanon geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Een loutere verwijzing naar de door u voorgehouden seksuele geaardheid is onvoldoende om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U dient in casu aan te tonen dat u een persoonlijke vervolging dient te vrezen, iets waar u zoals hierboven reeds gesteld werd niet in slaagde. (…)

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst, studies en werkzaamheden aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.”

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attesten van de organisatie Merhaba, de getuigenis van de heer S.F. dd. 24 februari 2020 en de landeninformatie aangaande de situatie van de LGBTIQ-gemeenschap in Libanon werden hoger reeds besproken.

2.6.4. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen mede in acht genomen wat voorafgaat, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Verzoekers verklaringen laten immers niet toe enig geloof te hechten aan zijn vermeende homoseksuele geaardheid, noch aan de door hem voorgehouden vervolging door zijn familie ten gevolge van deze geaardheid. In hoofdte van verzoeker kan aldus geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libanon zou hebben gekend of

zal kennen. Integendeel, hij verklaarde uitdrukkelijk dat er behalve de door hem aangehaalde problemen met zijn familie omwille van zijn voorgehouden seksuele geaardheid geen andere redenen zijn waarom hij Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren (administratief dossier, 2^e VIB, notities persoonlijk onderhoud, p. 21).

2.7.2. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 '*violent incidents*', waarvan 18 '*battles*', 17 '*explosions/remote violence*', en 14 gevallen van '*violence against civilians*'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie '*violence against civilians*' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie '*explosions/remote violence*' één en in de categorie '*battles*' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch

grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de grote nationale onrust in Libanon, de manifestaties tegen het regime en het excessief gebruik van geweld tegen de manifestanten door de veiligheidsdiensten, en het neerleggen van algemene informatie in dit verband, die inhoudelijk aansluit bij de informatie waarop voormelde analyse is gesteund, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

De stelling dat het in deze context van geweld en protesten ten eerste te vrezen is dat dit ook een negatief effect zal hebben op de mogelijkheid voor LGBTIQ zoals verzoeker om een daadwerkelijke bescherming te krijgen gezien de politie en staatsveiligheid andere zorgen en prioriteiten hebben, berust louter op vermoedens en speculaties van zijnerwege die niet door enige objectieve informatie worden gestaafd.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS